

Az élet rendje

Azon múlik az emberi nem jövője, ha az egy férfi és az egy nő kapcsolatában a férfi apa a nő anyja ölelésében új teremtménynek-teremtményeknek adnak életet. **„Az érzékelő lény első változás a nemző által történik, és ha a nemzés végbement, akkor az élőlényben már megvan a tudás értelmében vett érzékelés...** Az aktuális érzékelés az egyes dolgokra vonatkozik, a tudás ellenben az univerzálékra, ezek meg bizonyos értelemben a lélekben vannak.” (Arisztotelész: A lélek 417 b) A Gondviselő az emberi nem fennmaradásához, nem ismer további „emberi létezőket”, identitásokat. A Gondviselő ¹ pedig nem jelezte, fölszámolni kívánja önmagát.

„*Gyilkosságra kész orvosok kerestetnek*” címmel olvasom a Katolikus.ma portálon:

„**A zöldek szerint** a nők többek között akkor rendelkeznek egyenlő jogokkal, ha szabadon dönthetnek a szívük alatt növekvő gyümölcs sorsáról. Nagy kár, hogy ez a gyümölcs nem tud beszélni. Ha már a (döntési) szabadságról beszélünk, akkor legalább is e kezdődő élet helyébe kellene képzelnünk magunkat, és úgy kellene a kérdést feltennünk, hogy a magzat életben akar-e maradni,

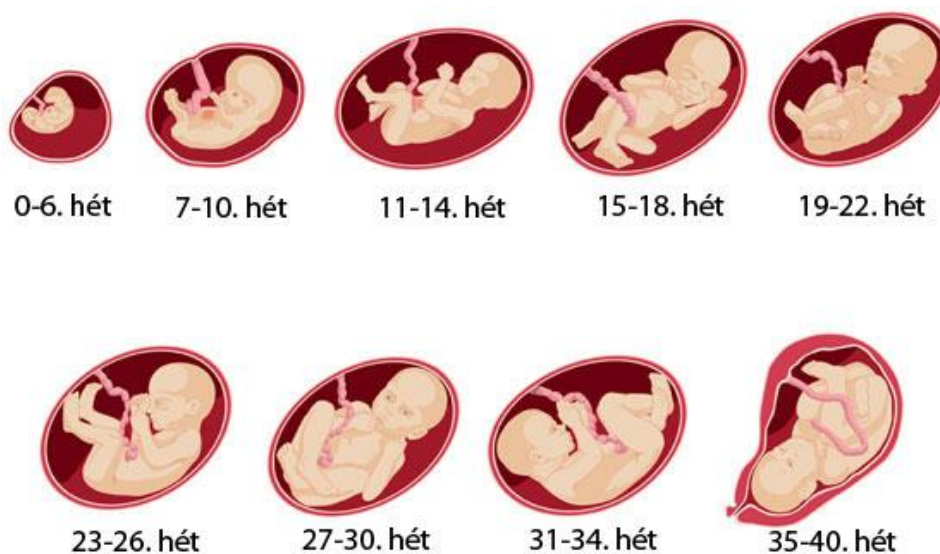
¹ „Az, aki ezt a biztosítékot (garanciát) nyújtja, nem csekélyebb tényező, mint a nagy művész: a természet. Mechanizmusából láthatólag célszerűség világlik ki, hogy a viszálykodó embereket akaratauk ellenére is összetartásra ösztönözze. Ha ez, előttünk hatásában ismeretlen törvényszerűségű ok kényszere gyanánt jeleni meg: sorsnak nevezzük. De ha a világ folyásában mutatkozó célszerűségét felismerjük, úgy tűnik, hogy egy magasabb – az emberi nem objektív végcéljaira irányuló – oknak bölcsessége gyanánt jelentkezik, ami a világ rendjét előre meghatározza. Ekkor: gondviselésnek nevezhetjük. Ezt a gondviselést a természet művészi rendje tulajdonképpen nem teszi számunkra megismerhetővé. Belőle még csak következtetni sem tudunk reá; hanem csak odagondolni tudjuk (mint általában a célt a dolgok formájának minden vonatkozásában). És kell is, hogy gondolatban odaképzeljük, azért hogy – az emberi műalkotások analógiájára – lehetőségeiről fogalmat alkossunk magunknak.” (Immanuel Kant: *Az örök béke*. 43. o.)

vagy azt akarja, hogy megöljék, hogy saját magát embernek tartja-e, vagy csak a méhbe tévedt sejtek halmazának, amit a legjobb lenne gyorsan eltüntetni...

A pár órás magzatokban sokan csak egy sejtcsomót látnak, amit végszükségben akár a születés (!) előtt, orvosilag kifinomult – dehogyan, brutális! – módon meg lehet szüntetni. Nem mellesleg: hogy jut valakinek eszébe megkérdejelezni, hogy a férfi magjával egyesült petesejt vajon ember-e?

Az ilyen „sejtcsomóból” még soha nem lett semmi más, csak ember. Igaz, az ember ilyen állapotban valamely állatként igen valószínűleg sokkal jobb túlélési eséllyel rendelkezne, mint emberként.”²

A gyermekről ejtünk szót, kinek testi léte még a jövő méhében rejlik.

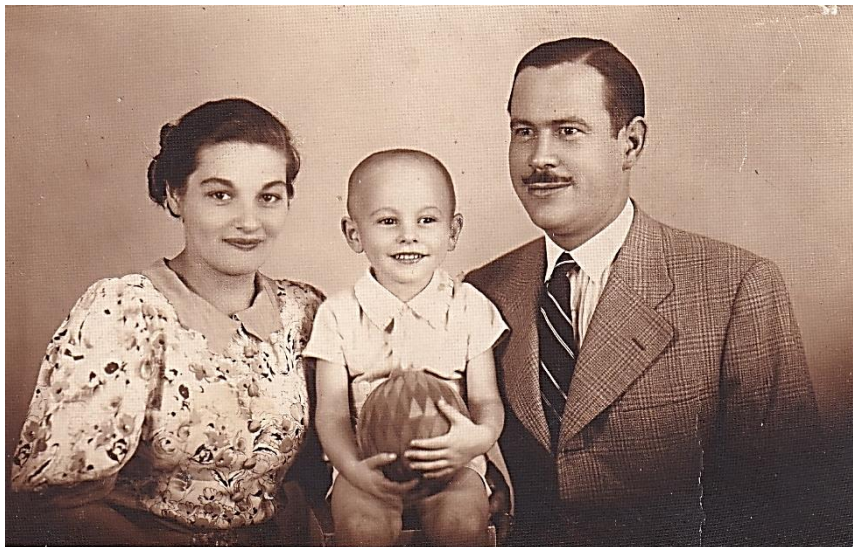
A magzat fejlődése. Továbbá:

Van-e szebb szülői élettémény, mint amikor a baba visszamosolyog édesanyjára - édesapjára?

² Forrás: www.katolikus.ma via kath.net A cikkből idézet rész. 2020-09-17-én jelent meg. Fordította: Frick József.

Egyszerű haladóként az Emberből indulhatunk ki, mikor véleményt formálunk az Emberről. Tetszik tudni, Isten azzal az adottsággal teremtette meg az Embert, hogy Emberi elhivatottságában legyen méltó része a Természetnek. A része maradást egy szóval úgy mondjuk, hogy a Család. Az ember, ugyanúgy, mint bolygónkon élő többi teremtmény, Isten alkotása. Olvassuk a Bibliában, minden lényt, Isten a létezésbe hívja az élők közé, a „legyen” parancsszavával. Az ember azáltal kezd létezni, hogy az Isten a saját éltető leheletét leheli bele (Ter 2,7). Az ember teremtésénél a két-neműség is az Isten gondolata. Az anyag egyedüliségét hangoztatókkal szemben állítató: a Világ teremtését, benne bolygónk létezését, a földön élő természetet benne az embert, minden kor természettudományos ismeretei alapján gondolják és rögzítik. Az akkori időnek irodalmi formájában. Így a Bibliában is: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlót... Isten megteremtett ez embert, saját képmására alkotta, férfinak és nőnek teremtette. Isten megáldotta őket” (Ter 1, 26k).

A gyermek pedig egy darab az édesapjából és az édesanyjából. Élő tükör, amelyben mindkét szülő egyszerre láthatja magát és házastársát is. Szülői szeretetük izzásából kipattant szikra. A gyermek növekedésével folytonosan növeli az örömet és boldogságot, amely életének megindításánál szülei szívében volt. Van-e édesebb titok a Földön, mint amikor az édesanya megsúgja férjének, hogy most már hárman vannak? És még folytathatnánk a sort. Vajon, tudja mind ezt az ifjú nemzedék?

A férfi és a nő szerelmi egybeolvadása testi-lelki egészségük adottsága. Jelentik családjuk, helyi közösségük továbbélését. A gyermek sokaság az élő „nemzetek” fennmaradásának építőkövei.

A szerelem nem két ember magánügye csupán. Aki a szerelemben csak ösztönök viszonyát érzi, nem egy egész ember. Hiányzik belőle, teremtettségének jövője iránti tisztelete. Arra szeretném a figyelmet ráirányítani, hogy a fajfenntartás nemzetépítő, közösségi ügy is. Nemzetünk egysége családjaink egységére épül. Az emberiség, azon belül a nemzetek fennmaradása érdekében Isten a Természetet, benne az Embert építkezésre, fennmaradásra, továbbélésre, életre teremtette. Leszögezhetjük: a természet és a szerelem nem személyes ügy. Olvassuk a II. Vatikáni zsinat tanítását:

„Azok a férfiak és nők tehát, akik a maguk és családjuk fenntartásáért úgy munkálkodnak, hogy egyúttal az egész társadalomnak is hasznára legyenek, joggal meg lehetnek győződve arról, hogy a Teremtő művét folytatják... Az emberiség sikerei Isten nagyságát mutatják és az ő kimondhatatlanul nagy elgondolásának gyümölcsei” (EM 34).

Magyar Arany Érdemkereszttel kitüntetett *Józsa Judit* kerámiaművész alkotása:

MAGYARORSZÁG – ANYAORSZÁG

Kárpátalja – Felvidék – Délvidék – Erdély. 2012. 11. 10. IMG_1213;

***

Amikor a Teremtény, a család szent értelme és valósága helyett, a kiaszott ág szerepébe lép, sajnálattal látjuk ilyen is van, önmagát veszejt, önértékét dobja el. Az önmagukat veszejtőkkel apad az isteni alkotás. Nyugaton már mindennapi esemény a tolakodás, nálunk is megkezdte működését a másság elfogadását és tanítását követelő hirdető csapata.

Nem a másság elfogadtatása céljuk. Az erkölcsi parancsokra épített emberi tartás rombolása, eszköz csupán a társadalom egységes gondolkodásának és viselkedésének lazításával: annak felszámolására.

A teremttségben hívő, elkötelezett emberek nem sodródtak együtt az árral. Amíg a múltban a kollektívizmus bolsevista szelleme szedte a család áldozatait, ma a nihil csapdáját állítja fel; kitüntetten az individualizmusba lökással szakítja szét a családi kötelékeket. Az erkölcsi rend fontosságában a világvallások erkölcsi előírásai, követelményei között csekély az eltérés. Legnagyobb eltérést a hívő ember elmélyülésében, vallási szokásainak és rítusainak rendszerében fedezhetünk fel. Mi, itt

Kelet és Közép-Európa népei: felfogtuk ésszel az üzenetet: a világot kell megváltoztatni, fölforgatni, és akkor majd rend lesz.

Amikor történelemről beszélünk, kövessük a változásokat, melyeket a nemzet tagjai, az emberek együtt, eseményeikkel hoznak létre, (a vizsgált korszakban fennálló politikai, kulturális, gazdasági helyzetben). Az eseményeket nem felülről irányítják – meggyőződésem szerint –, hanem azok a társadalmi mozgások, melyek a piramist alkotó rétegek-csoportok képviselnek. Képviselve önmaguk erkölcsi értékeit, saját kulturális értékeit, fejlődésüket meghatározó körülményeket, egymáshoz kapcsolható élő viszonyaikat. Az egyetértésre törekvés is sokarcú, ezért a másik beállítottságának elfogadása vagy elutasítása is kölcsönös.

A társadalmi rétegek - csoportok kompromisszumra törekvéseit, politikai képződmények, pártok, civil szervezetek is koordinálhatják. (A koordinációt vállalónál is felmerül, a megnevezett társadalmi réteget-csoportot összetartó belső erő mennyire kompatibilis önmagával?) A társadalom fejlődését a maga eszközeivel a kormányzat alakítja. A kormányzat munkáját felügyeli, az a törvényhozó testület, melynek tagjai, alkotmányos felhatalmazással bírnak. A képviselő testületet a kormányzati munka ellenőrzésére, a társadalom egyes tagjai hatalmaznak fel (parlamentari választásokon). Normális esetben. Eljutottunk a gúla tetejére, mi van alul?

Minden társadalom alapja a család. Alul tehát, a szövet egészét alkotó családok halmaza van.

Itt nálunk keleten, a családot napjainkban is úgy értelmezzük, összetétele egy férfi és egy nő, az apa és az anya, akik utódnak, vagy utódoknak életet adnak. A múltban az apa feladata a kenyérkeresés, a család biztonságának védelme volt. Védte a házat, a családi otthont, asszonyát és gyermekét, a család jövőjét. A magyar apák együtt védték a magyar nemzetet. Az anya feladata a háztartás, a család összetartása, szeretetet akar adni és kapni. Minden anya viszonya a gyermekhez mélyebb, odaadóbb és türelmes. Az anyai lélek melege, mindenkor az otthon lényege. Lélek, az anya lelkében alkotó erővel tör fel a nagycsalád reménye, a több generációból álló nagycsalád és benne, a legifjabb nemzedék az unokák gyűrűjének nagycsaládjá. Ebben a reményben, az összetartozásban, a születések sokaságában van a nemzetet fönntartó erő. Ebben a heteroszexuális családi modellben dől el a magyar nemzet, Európa, a kereszténységet valló Nyugat életsorsának demográfia kérdése.

A megszületett gyermek nevelése elsősorban a szülők felelőssége, nagy szerepe az anyának van. Minden gyermek, az anyatejjel erősíti épülésével szüleitől kapott genetikai adottságait. Elkövetkezik a bölcsődei, óvodai nevelők pedagógiai gondoskodása. A szülők mellett ezekben az intézményekben a gondozás, a nevelők pedagógiai feladata. Fontosságát mutatja, gyermekeink lelki világába a felnőtté váláshoz elengedhetetlen elemi alapok elmélyítése, ezekben az években, az első osztályba érkezésükig történik. A bibi ott van, hogy az „intézmény”, az anyát nem helyettesíti! Az alsó-, közép-, és felsőfokú tanulmányok összefűzése, egymásra építése közös, a szintek egymáshoz illesztett gondos pedagógiai szemléletű szakmai munkát igényel. Egy jól működő társadalom nemzeti alapjait, a szülők, az anya, az apa, az ő szülei, nagyszülei együttélése, majd a tanintézményi rendszerben kidolgozott korrekt együttműködés biztosíthatja.

Konzervatív, morális értékeinkhez viszonyulásunk alapja lehet egy egyensúlyi állapot megteremtése! Nem könnyű feladat. Egymás mellett élünk, ezért a két fél közötti egyensúly megalapozása nehézségekbe ütközik. Egy jövőképpel rendelkező nemzet egyensúlyi állapotát három tényező határozza meg. „A test és lélek egyensúlya, a család egyensúlya, vagyis a férfi és a nő közötti viszony egyensúlya. És az a szövet, melyben létrejön az egyén és a közösség közötti egyensúly. Ez a három együtt: az Isten, haza, család.” A három egyensúlyi állapot egymáshoz kapcsolódása az Isten, haza és a család együtt közösségi, közös építkezést jelent. A konzervatívok ezt az egyensúlyi állapotot

akarják működésben tartani. Sugallja a progresszív akarat, ha szétválasztjuk a közösségeket egyénekké, az lesz majd az üdvözítő. A törbe család aljaság. Nem lehet szó nélkül az örület mellett érzelmentesen elmenni. Választ az élethelyzetek adnak.

A jövőt három kérdés zárja egybe: Miből élünk? Hogyan Élünk? Miért élünk?

A magyar társadalom egy majdnemhogyan megvalósíthatatlan feladat előtt áll. Ismét a családot hozom szóba. Az anyaság különleges érzései dobognak az asszony forró szívében. Ami el nem múlik a szíve alatt fejlődő új élet megszületésével. Kicsiny személyiség, megérkezett. Nem véletlen történt, küldött jött. Szeretetlenben és a biztonság védelmében, anya és gyermek együtt ismerkednek a valósággal. Szülői tapasztalatok átadása a fészekben. Megerősödik a bizalom anya és gyermeke között. A bizalom a legnagyobb érték. Az a jó, ha megerősödik, hogy majd az elbizonytalanodott pillanatokban, lehessen kihez fordulni! Bizalommal. Az otthoni harmónia korai megszakítása bölcsődei elhelyezéssel, a bizalom erősödését gyengíti. Az óvoda a baráti kötődések szívhelye.

A csöppségek számára az anya otthoni melege csak addig jelent háttérrel, amíg a rideg társadalmi valóság az ifjút ki nem szakítja felnőtté válásának valamelyik pontján, a családi fészekből. Az iskolából távozás a gyermekembert új élethelyzetbe tereli. Eddigi életükben nem tapasztalt, személyiségüket formáló életszakaszba érkeznek. Mintát a szülők mutattak. Mégis ez már egészen más, a megkapaszkodás ismeretlen lépcsőfokai. Felkészülés új feladatokra.

Az Édesanyák tudják, aki anya akar lenni, megismeri a következő lépéseket.

Anya és gyermek. Meddig tart a boldog együttlét? Az átölelő szeretet? Ez most itt a kérdés. Három vagy hat hónapig? Ha ennyi idő adatik, akkor megszakad a szülőhöz kapaszkodás legfontosabb láncszeme a ragaszkodó bizalom. Elmaradnak a gyermekkor jó élményei, nem fejlődhet ki a biztonságot nyújtó kapocs szülő és gyermek között.

A társadalom egy fontos átalakítás előtt áll, hogy a családi fészek újra elfoglalja méltó helyét. Az Édesanyáknak gyermekeik korai életszakaszában otthon van dolga. A gyermek, a kamasz korai élete, viselkedése, pályaválasztása, felnőtt emberként az általa alapított család jövője múlik azon, amit kizárólag családi környezetében van alkalma elsajátítani. Szülei kapcsolatának lehet élő tanúja. Fizikai különbségeket fedez fel az anya és apa hangja, megjelenése, mozdulataik között. Ilyenkor megy végbe az azonos nemű szülővel való önkéntelen azonosulás. Ezt Isten így rendezte. Nemi identitásunk az ellenkező nemű szülőhöz való viszonyulásunk is ennek megfelelően alakul ki. A cseperedés idején, biztonságban élni az első osztályba érkezésig, Édesanyja mellett, a jó példamutatás segíti ellesni a morális alapokat. Saját életútján cipeli majd tarisznyájában a megismert kapaszkodókat. Jó kapaszkodókat az együtt maradó családok nyújtanak. A korai együttlét korai megszakítása egymástól a gyermek bizalmi életterét is szétszakítja.